

[Indenrigsministeren.]

vis faktisk Gældsnedskæring derved, at det sikredes, at Kursen paa de Obligationer, der skulde ombyttes, ikke kunstigt kunde drives op i Kraft af en ekstraordinær Efter-spørgsel.

Det var det, Lovforslaget i September Maaned gik ud paa, og det havde sit principielle Grundlag i min Forvisning om, at hvis man vilde gaa til en Rentenedsættelse for Landbruget, der betød noget, kunde man ikke gaa Pariføringens Vej. Dette Forslag var selvfølgelig, det skal jeg ganske erkende, betydeligt mere vidtgaende end det, der her foreligger; det ærede Medlem Hr. Krag brugte ogsaa det Udtryk, da det var til Behandling, at han var overbevist om, at man ude i Befolkningen vilde være for forstandig til at gennemføre saa vidtgaende Forslag som dem, der her var Tale om. Det ærede Medlems Udtalelser under Lovforslagets Behandling viste endvidere, at han endnu i September i det store og hele holdt fast ved Tanken om Konvertering gennem Pariføring. Det ærede Medlem kritiserer f. Eks., at

„Regeringen ikke har udnyttet Loven om Nedsættelse af Indlaansrenten i Banker og Sparekasser og om Oprettelse af Krisefonden til en almindelig Rentenedsættelse af Udlaan fra Laaneinstitutter og til et alvorligt Forsøg paa Gennemførelsen af en Konvertering af de højt forrentede Obligationer paa frivillig Grund.“

Altsaa, det var det ærede Medlems Politik endnu saa sent som i September, at Vejen til Konvertering gik over en Konvertering af de højt forrentede Obligationer, det vil sige først og fremmest Købstadkreditforeningernes Obligationer, for derefter muligvis efterhaanden at naa til Landkreditforeningerne, men som jeg hele Tiden har hævdet, var det meget sandsynligt, at gik man den Vej, vilde man kun naa Konverteringen af Købstadobligationerne, saa at Rentenedsættelsen overhovedet ikke naaede til Landbrugets Obligationer. Men denne Opfattelse holdt man stadig i Live, ikke blot fra det ærede Medlems Side, men ogsaa fra anden betydende Side her i Landet og, saa vidt jeg har forstaaet, ogsaa inden for de fleste af Kreditinstitutterne.

Under de Forhandlinger, som derefter er ført, og hvor jeg har maattet opgive en Del af det Forslag, jeg forelagde i September, fordi Oppositionspartierne afgjort ikke vilde være med dertil, har jeg under mine Overvejelser maattet holde fast ved, at Konverteringen maatte muliggøres paa en saadan Maade, at den kunde ske ogsaa for de

Obligationer, der ikke førtes i Pari. Jeg tror, jeg tør sige, naar det ærede Medlem nu hævder, at der er blevet smølet med denne Sag i Sommer, at denne Tanke om Konvertering af Obligationer uden at gaa Pari-vejen først er blevet moden nu.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Krag's Spørgsmaal om, hvor man tænker sig at sætte ind med Konverteringen, skal jeg sige, det er Hensigten at begynde der, hvor Trangen, ogsaa erhvervsmæssigt set, er størst, altsaa i de rene Landkreditforeninger og i de blandede Kreditforeninger, hvor Landbrugslaanene spiller en meget stor Rolle. Men selvfølgelig er det Hensigten at fortsætte hele Linien igennem.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse henvende et enkelt Ord til det ærede Medlem Hr. Hasle, som under sin Omtale af Lovforslaget brugte det Udtryk, at det meget lignede det centrale i de Synspunkter, som Det konservative Folkeparti allerede havde haft i Foraaret. Jeg maa sige, at hvis det er Tilfældet, saa har det ærede Medlem Hr. Hasle ikke været heldig med at udtrykke sin Mening under Lovforslagens Behandling i September, idet det ærede Medlem da fremsatte som sin Opfattelse, at Partiet allerede i Foraaret havde gjort gældende, at Mulighederne for Konvertering ikke var til Stede for Landkreditforeningsobligationer; skulde man naa en Konvertering, maatte man koncentrere Opmærksomheden paa Bykreditforeningsobligationer i de højest forrentede Serier, og man burde indskrænke Krisefondens Virksomhed til dette ene: at stimulere disses Kurser.

Naar det foreliggende Forslag, der tager sit Udgangspunkt med Hensyn til den kommende Konvertering i de lavkursede Obligationer, i Landkreditforeningsobligationerne, efter det ærede Medlems Udtryk indeholder det centrale i det, som det ærede Medlems Parti tidligere har været enig i, saa maa altsaa eet af to være Tilfældet. Enten er det ikke rigtigt, eller ogsaa har det ærede Medlems Udtalelser i September ikke dækket det ærede Medlems og hans Partis Mening. Jeg vil anse det sidste for utænkeligt. (Hasle: Eller den højtærede Minister har ikke forstaaet det). Ja, den Mulighed, at jeg ikke skulde kunne forstaa det ærede Medlem, vil jeg naturligvis ikke afvise i al Almindelighed; han kan jo komme med saadanne Udtalelser, at jeg maa give op. Men i det store og hele vil jeg dog uden at være alt for ubeskedent mene, at jeg er i Stand til at opfatte almindelig Mennesketale.

Det ærede Medlem Hr. Krag gav mig